

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id e quidem probamus libenter. (Az általunk katholikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófnak 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak:

Egészévre 12 korona, félévre 6 korona, negyedévre 3 korona.
Egyes szám ára 10 fillér.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség: Jókai-utca 10.

Kiadóhivatal: DEBRECZENYI GYULA KÖNYVNYOMDÁJA (Jókai-utca 4. sz.)

A székesfejvári ünnepek.

Székesfejvári ünnepre készül: a magyar kereszténységnek, a magyar királyságnak, a magyar szent koronának ünnepére! Itt állunk Szent István sírjánál, itt örizzük a nagy király fejereklyéjét, kedves és hazafias kötelességünk tehát, hogy midőn az egész nemzet ünnepel, kétszeresen ünnepeljünk mi: a kik szerencsések vagyunk a szent király sírjánál, nyughelyénél bemutatni hódolatunkat. A testvéri szeretet fogja ez ünnepet igazán ünneppé tenni, lelkünk hálája teszi azt magasztossá. Hogy igazán mindnyájunk ünnepe legyen, dr. Steiner Fülöp megyés püspök ur Ő Méltósága meghívta a hatóságok fejeit, a tisztikart, a megyei és városi bizottsági tagokat, meghitt az ünnepségre mindenkit, hogy egy szívvel-lélekkel ünnepeljünk a keresztény Magyarország 900 éves fennállását, hogy menten a politikai párt-harcok zajától, testvéri szeretettel egyesüljünk a 900 éves szent korona egyesítő erejében!

Szeretett Megyéspüspökünk a legjobb atya fáradtságot nem ismerő buzgalomával iparkodik az ünnepet nagygyá, fényessé tenni, a mit igazol most kiadott XI. számú körlevele, melyben az édes Üdvözítőnek bemutatandó századvégi hódolat s annak emlékére, hogy Magyarország ezelőtt 900 évvel a katolikus hitre tért, az ünnepek sorrendjét székelyvárosa a székesfejvári megyében a következőkben állapította meg:

I.

A 900-ados magyar katholicizmus ünnepe Sz.-Fejervárott.

A nm. magyar püspöki kar 1899. szeptember 15-iki határozata folytán Nagyboldogasszony napja a püspöki kar tagjainak jelenlétében kiváló ünneplésséggel lesz megtartva városunkban.

1. a) Nagyboldogasszony vigiliáján augusztus hó 14-én d. u. 3 órakor megyés püspök ur Ő méltósága a székesegyházban *ünneplés vespernyét* tart s vespernye után Szent István fejereklyéjét nyilvános tiszteletra kiteszi s a szt. ereklye kitéve marad este 8 óráig. A századvégi hódolat s a 900-ados ker. Magyarország emlékére készített márványtáblát a vespernye után a Székesegyház szószékfelőli falába illesztik.

b) A hívek felkértenek, hogy augusztus 14. és 15-én házaikat lobogózzák fel s aug. 14-én este ablakaikat 1 óra folyásig világítsák ki.

c) 14-én az estéli harangszó után az összes harangok 1/2 óráig meghuzandók.

2. a) 15-én a reggeli harangszó után az összes harangok ismét 1/2 óra hosszat hirdessék a nagy ünnep felvirradtát.

b) 15-én reggel 8 órakor a jelenlévő püspökök egyikének vezérlete alatt szent István fejereklyéjével körmenet indul ki a Székesegyházból a vármegyeház felé, mely körmenetben fényes kísérettel viszik az ezen alkalomra készített Magyarország Nagyasszonyának Pátrónájának zászlaját. — A körmenet alatt a következő sz. énekek éneklendők: „Boldogasszony Anyánk“, „Nyujtsd ki mennyből őh sz. Anyánk kezedet“, „Ah hol vagy magyarok tündöklő csillaga.“

A körmenet után *Meszlényi Gyula szatmári püspök*, megyénk szülöttje, sz. beszédet tart, melynek végzetével elmondatik a hitvallás, herceg Eszterházy Pál nádor imádsága, s a következő fohász: Nagyasszonyunk, boldogságos szűz Mária, Szent István királyunk, könyörögjétek érettünk, könyörögjétek királyunkért, könyörögjétek uralkodó családunkért, könyörögjétek édes hazánkért. 1 Miatyánk és 1 Üdvözlégy Mária. — A jelenlévő püspökök közül egyik szent misét mond, a szent mise végén Te Deum lesz.

c) Este 1/2 8-órakor ünneplés visszahelyezése szent István fejereklyéjének.

3. A papság felszólítatik, hogy minél nagyobb számmal jelenjék meg, s hogy a híveket is a részvételre buzdítsák; az elszállásolásról külön bizottság gondoskodik.

4. A székesegyházban a *keresztelő kápolna*, melyben hajdan szent István fejereklyéje őriztetett, szent István korabeli styblen ki fog festetni, új oltár állítatik a magyar szentek szobraival.

A szent István király által a bold. sz. Mária tiszteletére emelt régi basilicának felépítése püspök ur Ő Méltósága régi óhaját képezte, azonban mivel ezen hó óhajának teljesítése felülmúlta s mulja tehetőségét, a magyar katolikusok kegyeletére marad ezen nemzetünk nagy apostolának sz. emlékéhez méltó mű létesítése.

5. Aug. 16-tól 20-ig bezárólag szent István fejereklyéje reggel 6-tól este 8-ig nyilvános tiszteletra lesz kitéve.

II.

Ünnepek az egyházmegye területén.

1. Nagyboldogasszony napja minden plébánia s szerzetes templomban s főkegyházban a szokottnál nagyobb fényvel ünnepléssé, s a hívek figyelemzetendők, hogy az e napon Esztergomban, a hol szent István megkereszteltetett s megkoronáztatott, s Székesfejervárott, a hol eltemettetett, egybegyült főpapok, papok s hívek imájával egyesítsék könyörgéseiket.

2. Szent István napja előtti délután illesztendők a márványtáblák a templom szentélyek

falaiba s az esti harangszó után a harangok 1/2 óráig meghuzandók.

3. Szent István napja reggelén a harangok 1/2 óráig ismét hirdessék az ünnepnapot, a hívek felkértenek, hogy lobogózzák fel házaikat.

4. A templomok zöld galyakkal s a föltár virágokkal feldiszitendők.

5. Az ünneplés szent mise Te Deummal az Oltárszentség kitétele mellett tartassék. A szent mise alatt a fentebb említett egyházi énekek s az Urfelemutatás után pedig „Imádunk sz. ostyá“ éneklendők.

6. A szent beszéd a nm. püspöki kar mult évi közös pásztorlevele alapján tartandó. A szent beszéd után a hitvallás s herceg Eszterházy Pál nádor imádsága elmondassék.

7. A világi s katonai méltóságok az ünnepre meghívandók.

III.

1. Az édes Üdvözítőnek bemutatandó századvégi hódolat emlékére a hívek buzdítandók, hogy a tehetősebbek Rómába vagy Nagy-Mária-Czellbe zárandokoljanak. A kiknek körülményeik ezen hosszabb utakat nem engedik meg, azok lekipásztoraik vezetése mellett Kisasszony napján vagy Mária nevenapján zárandokoljanak az egyházmegye területén fekvő régi kegyhelyekre, u. m. Bodajkra, Mária-Remetére vagy az eresi-kápolnához.

2. A plébániákon missiók tartandók.

3. A hívek figyelemzetendők, hogy csakis az egyház szellemében irt ujságokat járassanak, könyveket s folyóiratokat olvassanak, s e tekintetben a papok jó példának járjanak elő.

4. Jézus szent Szíve s a Rózsafüzér-társulat mindenütt felláthatandó.

5. A kath. körök s kath. legény-egyletek a hívek buzdítassanak, s a Székesfejvártól építendő kath. egyleti ház ügye a papság s a hívek kiváló figyelmébe ajánlatik.

Az oláhországi zsidók.

(x) Elolvastam a Bukott lapjának, a Magyar Szónak vasárnapi számát, a melyben az Oláhországból kivándorolt zsidók keserű sorsán jeremiádat zeng. Nem tudtam, kaczagjak-e vagy boszankodjam és összetépjem-e azt a buta papirost, a mely megengedi, hogy oly álnokságokkal töltsék meg, vagy talán sirnom kellett volna, hogy akadhat ma valaki, a ki ezeknek a siralmaknak fel tud ülni.

Azt hiszem, ha az utolsó koldus magyar kifosztva, tönkretéve, vándorbotot fogna kezébe és itt hagyná ősei földét, nem lehetne senki, a ki jobban el tudná őt siratni, bucsuztatni, mint a hogy a mi liberális lapjaink zokognak a nekünk idegen, de nekik rokon oláh zsidók sor-

Mai lapunk 4 oldal.

sán. Az valamennyi atléta, izmos, az arca becsületességnek, az ártatlan egyeneslélkűségnek a megtestesülése, nálunknál igazabbakat, dolgozabb, szorgalmasabb népet nem látott még Európa, de hallatlanabb nyomort, kibeszélhetetlenebb lelki szenvedést sem állott ki még ember, mióta a föld a nap körül forog. Azután kimondhatatlan átkokat szórnak Lueger fejére, a ki őket Bécsből visszaküldötte, és Széll Kálmánra, a ki külön vonaton egész Románia határáig szállíttatja őket, hogy beletaszítsa azt a drága népet a sötét kétségbeesés örvényébe.

Pedig az egész dolog tulajdonképen csak azon mulik, hogy annak a becsületességnek hirdett oláhországi zsidónak a dologtalanságát, urhatnanságát megunták a nálunknál okosabb románok. Azok nemzeti, valóságos oláh, hazai politikát tűznek. Miért éljen az a zsidóság munka nélkül, csupán seftből, csalásból és uszorból, miért legyen az az oláh nép annak a számbelileg sokkal kevesebb zsidóság-nak a fejős tehene, igavonó barma? Miért válják az a bevándorolt nép urrá és miért legyen miatta földönfutóvá az ország ősi népe, mely vérén szerezte meg hazája földjét? Törvényeket hoztak, a mely a föld népének kedvezett és a zsidóságot megakadályozta amazok zsarolásán. Nem bántotta őket senki, csak elzárták előlük az abrakos tarisznyát. És az oláhországi zsidók vették a vándorbotot és elindultak más hazát keresni, hiszen nekik az a hazájuk, a hol jól megy a dolguk, a hol gazdagok és urak lehetnek. Azt mondták, hogy Kanadába mennek, de pénz nem hoztak magukkal, mert hiszen elég nagy és elég zsiros Magyar-

ország arra, hogy néhány ezer zsidó elférjen a magyar nyakán a többi mellett. Mert hogy itt ragadnak minálunk, arra mérget lehet venni. Hiszen az első napon is vagy huszan megszöktek az erős őrizeten keresztül. A rendőrség meg ereszti és nem keresi őket. Van nekik egy hetük, annyi biztosan elég, hogy lemondjanak Kanadáról.

De vannak tanulságaink ebből az esetből. Mily éktelen lármát csapnak a mi zsidó újságíróink oláhországi hitsorsosaik érdekében. Akkor, a mikor a mi ruthén hazánkfiainak sorsáról volt szó, a mikor feljajdultunk, hogy az a becsületességű nép, a mely századokon keresztül vétérét ontotta hazájáért, a mely becsületességű munkában turta azt a sovány földet, hogy az a nép vagyonában, testében, lelkében tönkre megy és hazafias kötelességünk rajtuk segíteni, akkor a mi zsidó lapjaink jerikói lármát csaptak az Egán Ede nemzetmentő akciója miatt. A ruthének százezreinek megmentéseért nem dobbant meg a szívük, hanem gyalázták Egánt, pedig az semmi egyebet nem tett, csak egy kissé fellebb kötötte a zsidók abrakos tarisznyáját. Sőt mi több, egyenesen kiadták az utat Darányinak, a Pester Lloyd egyenesen felszólította, hogy hagyja ott a miniszteri bársonyszéket.

Itt ismét láthatjuk azt, a mit a Dreifus-éset alkalmával hangoztattunk, hogy ha egy zsidónak, legyen az a világ bármely részén, baja támad, azt érzi valamennyi és feljajdul rája valamennyi. Dreyfusért milliókat pocéköltak el, mert nem tudták tűrni, hogy egy zsidó a nyilvánosság előtt hazaárulónak bélye-

geztessék. Belekapaszkodtak az ügy homályos voltába és szívósságuk kivitte, hogy felmentették.

Mi közünk nekünk az oláhországi zsidókhöz? Mit törődünk mi azzal, hogy egy másik ország miként hagyja élni lakóit? De mert zsidók, a zsidóság rögön érzi az összekötő kapcsokat, feljajdul, lármáz és siránkozik, sőt durva ki-méletlenséggel a miniszterre támad.

Hiszen szép ez az összetartás, szép ez a faji szeretet, csak ne nekünk, magyaroknak kellene megadnunk az árát. Eltűnök mi szívesen, hogy ők szeretik egymást, csak ne kellene látnunk, mint nyomorog a mi magyar népünk, mint húzzák ki a talajt lábai alól, mint lesz földönfutóvá azért, hogy a zsidóság megtömje az erszényét és urrá legyen felette.

UJDONSÁGOK.

— A „Székesfehérvári Hirlap“ azoldul. Dühösen kezdte. Agyon akart bennünket először ijeszteni a nagy Kossuth fia fiával, hogy majd az eljön és ha itt lesz bédolgozik annak az átkos svarczgelb, maszlagos politikájú néppártnak ugy, hogy még az is letagadja a néppárti mi-voltját, a ki azelőtt büszke volt rá. Valóban nagyon rosszul állhat annak a szegény függetlenségi és 48-as pártnak az ügye, ha a mások piszkolásával, gyalázásával reméli csak, hogy zöldágra fog virgozni. Ezzel ugyan nagyon keveseknek lehet a szemét kitörölni. A vádakra, a melyeket felhozunk nem felett semmit, tehát beismerte az igazságukat, hanem annál többet káromolta a karcsudongájú, finom műveltségű x-ket. Mi azonban nem ijedtünk meg, nem is „kacagtunk zordonan“, mint Szirontai Tóth

A FEJÉRMEGYEI NAPLO TÁRCZÁJA.

A szerelem proletárja.

Irta: X. X. X.

(Vége.)

— Mindent megbocsátok . . . mindent . . . vigasztalódjék, s gyöngéd szavakkal kísérte ki a távozó Szomolánszkyt az ebédő ajtaján.

Elváltak

— Ki hitte volna, hogy oly beteg! — szölt visszatértében az öreg Széll . . . Tehát elment . . . ugy bucsuzott el, mint Rank orvos a „nóriban“ . . . Szegény! . . . sajnálom . . . hja . . . az apák büne! . . . Minő jellem! . . . de mit szól majd ehhez a szegény Magda? . . . Vajjon, olyan idealista ez a leány, mint a minőnek magát mutatja? . . . Hah! egy gondolat. Megtudom, most elárulja magát . . . most vagy soha! . . . Ah! ezek az orvosi bizonyítványok! . . . itt hagyta . . . Ha . . . ha . . . ha! . . . minő különös gondolat! . . . látta Szomolánszky . . .

— Betyár! — egészítte ki a bevezetetlen gondolatot a kajdács nagy madár filozófiával.

— . . . Igen . . . igen! töprengve tovább az öreg Széll, önkéntelenül a kajdácsra pillantva, . . . hűtla ez a Szomolánszky.

— Betyár . . . betyár! . . . rikácsolt a madár.

— Az . . . az! Betyár! . . . késő minden! Már megtörtént . . . Mindegy — szölt — gyorsan belépe a szalon ajtaján.

— Leverő hirrel jövök Magduskám, a jegygyűrűdet — itt hirtelen torkán akadt a szó — amint Magdát az ajtó előtt újultán meglátta. — Magduskám, lelkem, — fölemelő gyöngéden a bárony kerevetre ültetvén, simogatni kezdé homlokát, — vigasztalódj az Istenért, hiszen nincs még elveszve minden! . . .

— Minden elveszett atyám, minden összemolott vége mindennek! . . . Az utolsó szóig minden hallottak, itt hallgatóztam az ajtón . . . mindennek vége!

— A szerelemnek is?

— Annak is, mindennek! Oly iszonyu dolgokat hallottam, miknek hallatára megjéged vér ereimben. Iszonyatot érzek a szívemben a szerelem helyett! az eltűnt nyomtalannul mint egy álom, mint a tavalyi hó s az iszonyat fészkelte meg a helyén! . . .

— Jól mondatd: eltűnt, mint a tavalyi hó, elitta a föld, sár lett belőle. — Voltaképen tehát nem is tűnt el, csak átváltozott, az égi eredetű fehér hópilóke földivé lett, mint a te szerelem is levető az idealizmus fehér mezét, a földi meztelenségekért. E szerelem és a tavalyi hó románcza egymással oly rokon.

— Atyám, nem értelek, de így tenni, így érezni van elég okom.

— E nezetekben véled osztozom; de nem mintha vón rá valódi ok!

— Tehát miért?

— Titok, Magdám, titok.

— Hisz ezzel csak tanácsod követem.

— Bár követted vón mindég gyermekem!

— Követni fogom, bár szívem szakad!

— Hamisak bár, de csengnek a szavak.

— Mi hamis itt? a tett, szándék, a szó?

Hisz az oka oly kézzel fogható.

— A ríméd hozsant, . . . ez próza . . . való! Belől ugyis az vagy, az légy a beszédben!

— Atyám! elhallgatok, . . . szavaid nem értem.

— Pedig megérthetnéd, . . . a régénynek: vége, Szomolánszky elment . . .

— Béke legyen — véle!

— Lakonikus a szó; nehéz bár megérteni az atyának, de fő, hogy a leánya: érti.

— Tehát nem szereted? . . .

Ezt megmondhattad vón két év előtt neki!

— Hogyha szeretném is, bezárnám keblemet, a menyasszony-ruhát gyászal fölcsérelni az én koromban még kívánni sem lehet!

— Magduskám szivednél nagyobb a te eszed! az ész diadala ez a szived felett.

— És azonkívül még győzedelme másnak, Idealizmuson a — realitásnak!

— Megvallom — Magduskám — én más választ vártam.

De jól van így. . . . tudom végre valahára: Széll Magda, egy földi asszony: földi lánya!

— Csak beszélj, jó atyám, csak ölj, gyilkolj tovább!

— Most támasztalak fel, nem érzi a szived, Idealizmusod: álaraz, nem sajátod!

— Szomolánszky tehát elment, s nem tér vissza többé. — Beszédet kihallgatván, abból fogalmat alkottál az élet sokoldalú nyomorúságáról. — A jövő ideális képének, mit véle gondolatban rajzoltál, a hallomások szerint nagyon realiztikus háttere van. — Komoly és komor mint maga az élet. — Ezek sejtelmére visszaviharzottak lelkedbe az érzelmek, . . . szóval neked ez a kép nem tetszett. — Jól van! . . .

alkossunk tehát egy másik képet egy más, világosabb színészében, mert lát az életről csak kell valami képet alkotni! de nem képzetben, hanem a valóságban kell megalkotni. — Valamint a képiráshoz szükséges a kéz: ugy az általam jelzett kép megalkotásához szükséges lesz arra a te gyöngéd női kezeidre. — Munkával kell e képet megalkotni . . . Munkával! Segítségére leszek. — Jer, Magda, megmutatom: ennek a képnek a Symbolumát. — Nem Buonarroti faragta carrarai márványból; körvonalait nem Raphael Sanzio mérte ki, nem ragyogja be látható glória, mint a vászonra festett Madonnafőt; ez egy megtestesült ige, egy megfosztható valóság, a tisztelő és szeretet örök bálványa, amely előtt leborul az egész emberiség! — Ézé

— Az Istentől még el lehet.

Artur „dühös apái“ (lásd legutóbbi elbeszélését) hanem mulattunk dühöngéseim, mint egy valószínű komédián. De most új hurokat penget a Sz. H. Báró Mandorff Géza a szövetkezetről ír, okosan, higgadtan, nem másokat becsmérelve, hanem a jó magyar nép javát keresve. Ezt a hangot értjük és tiszteljük. A néppárt már évek óta halad ezen az igaz ösvényen. Így tett volna a függetlenségi párt is és bizonyára több tisztelet és becsülés kísérné a 48-as zászlót, mint mikor csak a veszekedés, a gyűlölködés és gyalázkodás visszhangja üti meg onnan fülünket. Ezen a ponton egyet értünk mindig.

— **A tapolczi választás.** Mint nekünk Zalamegyéről írják, Zalamegye központi választmánya augusztus 6-ikán tartandó ülésén fogja megállapítani a tapolczi választás napját. A választás semmiesetre sem lesz meg augusztus 21-ike előtt. Ami a képviselőjelöléseket illeti, a kerületben a pártok eddigéig nem állapodtak meg véglegesen. — A jelölések mindenesetre csak a központi választmány ülése után fognak történni. Az ottani maroknyi kormányzó — mint hírlik — dr. Györfy Zoltán fiatal ügyvédjelöltet, a ki jelenleg Dietrich Szilárd helybeli ügyvéd irodájában működik, iparkodik megnyerni jelöltek. Sajnáljuk a szép tehetségű, közkelettségnek örvendő ügyvédjelöltet, mert hogy bukása a néppárttal szemben bizonyos, azt még a be nem avatottak is jól tudják.

— **Egyesületi mise.** Az oltáregyesületi szent mise f. hó 5-én, azaz vasárnap délelőtt 10 órakor fog a Mindenhatónak bemutatni a szeminárium templomban.

— **Kinevezés.** Bogárdi Antal helybeli tanító a jász-nagy-kún-szolnoki tanfelügyelőséghez tollnoknak kinevezetett.

— **Tiszteled atyádat és anyádat.** Ezen a czimen egy napi hír jelent meg legutóbbi számunkban, mely állítólag egy gyermeknek, Mühlbacher Annának szülei iránt való embertelen bánásmódjáról, durvaságairól szól, sőt azt a vádat is fölhozza, mintha Mühlbacher Anna maga

pártolni, de ettől a symbolumtól még nem tudott földi halandó elpártolni soha. — Még az Isten iránti szeretetben is ennek a symbolumnak a szerete egyesül! — Ez a symbolum a legmaradandóbb mű, ami földi halandó kezéből került ki. — Uralma örökebb a vallás uralmánál. Ez az erő, mely az összes emberi éssz és kezeket mozgatja; — ezért küzd minden földi halandó, reggeltől napestig, éjen át hajnalig, az idők végezetéig, az örökkévalóságig, a — nirvánáig!

... Mint a koldus a botjához, mint a nap-számos a kapájához, mint a gyári munkás a gépéhez, mint a királyi koronájához, mint az ember az ideálhoz, úgy ragaszkodik, úgy csüng e symbolumon az emberiség tekintete, megmérhetlen nagysága, s határtalan hatalma előtt borul le az egész világ; — ha talán az örök mozdony eszméje testet ölt valaha, ennek is egyik mozgó elemmentumát vagy óriás lendülökerekét ez képezendi!

Jer! nézd meg ezt a kézzel fogható valóságot, ezt az élet drága symbolumát, itt van, a kredenczben; ez az! . . . ez, a — kenyér!

Ezt kell megszerezni, ez az ige, a talizmán a boldogsághoz . . . ! Értetted? ! Becsületesen megszerezni! . . . Értetted?

— Igen Atyám.

— Hát majd megtanítalak rá kedves leányom és meglátjuk e kincs birtokában, miként tanulsz meg igazán madár módra vigan csicseregni.

* * *

Szomolánszky tehát köszönt és — eltávozott. — Vessünk egy-két pillantást utána.

Mikor az öreg Széll az ajtón kikécserte, még egyszer megszorította kezét, vigasztaló szavakkal bucsuzva tőle visszatért leányához.

Szomolánszky pedig megindult, lassan lépegetve lefelé a márvány lépcsőzeten. A második emeleti fordulónál azonban — minő kedély-

lett volna az oka édesatyja halálának. Tudósítónk értesít most bennünket, hogy ezek a vádak rosszakaratú rágalmak. Igaz, hogy az elaggott szülők nem vettek magukhoz táplálékot, de ennek nem leányuk, hanem az ő betegségeük volt az oka. Igaz, hogy a leány kivitette atyját a szőlőbe, de nem a saját jószántából, hanem mostani vádlójának Vincz Andrásnének türelmetlensége folytán, ki őt állandóan gyalázta. Az orvosi látélet igazolta, hogy az öreg Mühlbacher József halálát végegyengülés okozta, mégis Vincz Andrásné azt a kegyetlen vádat emelte Mühlbacher Anna ellen, hogy az agyonéhezette, vagy talán meg is fojtotta agg atyját. Nem érdemelne-e meg a rosszakaratú rágalmozó, hogy a vádlott helyett most őt, a vádlót büntetnék meg. Hisz az apagyilkosság oly rettenetes bűn, hogy elkövetőjét kitaszítja a társadalomból, s az emberiség közmegevetésének dobja oda. Ha pedig valaki ilyesmit alapos ok nélkül állít másról, nem érdemli-e meg, hogy az igazság sújtó keze őt érje? A mint halljuk, a becsületében megsértett leány nem is akarja abban hagyni a dolgot, hanem rágalmozás vétsége miatt viszonvádat emel Vincz Andrásné ellen.

— **Gyilkos puska.** Ercsii tudósítónk írja: Mult h. hó 28-án Kőrösi Dezső 21 éves gépész, az ercsii állomásfőnök fia elővette Flaubert puskáját, hogy kitisztogassa. A puska töltve volt s szétszedés közben elsült úgy, hogy a szerencsétlen fiatal ember hasába turódott a golyó. Az első segélynyújtás után a budapesti Rókuskórházba szállították a beteget, a ki azonban hosszú kínlás után tegnap meghalt. A hullát Ercsibe szállították, a hol ma temették el általános részvét mellett.

— **Közönetnyilvánítás.** Mindazon ismerőseink és jóbarátaink, kik felejtethetetlen kedves leányunk Anna temetésén megjelenni szivesek voltak, ravatalára koszorút helyeztek, fogataikat rendelkezésünkre bocsátották, vagy részvétüket gyászunk iránt bármilyen módon kifejezésre juttatták, fogadják ez uton is legforróbb hálánk kifejezését. Alovits József és neje, szül. Einhorn Erzsébet.

változás! — elkezdett egy áriát dudolgatni, valami vadregényes operetteből. — Egyszer csak gyorsan felve, fölpillantott, nem látja-e valaki? nem néznek-e utána? s hirtelen ajkára tette a kezét, hogy megmompítsa a kítőző örömhangozat. — Mikor a kapun kifordult s elhúzódott árnyékú az utca ablakok alatt, akkor már elkezdett olyan töredezett formában hangosabban, érthetőbben gondolkozni:

— Sikerült! mégis csak jó ötlet volt, mily jó szolgálatakat tettek ezek az orvosi bizonyítványok! . . . Kitünően sikerült . . . Előkelő visszavonulás . . . Impozáns siker! . . . Szabad lettem . . . Az igaz, hogy hazugság árán . . . de hát nem is volt ez olyan közönséges hazugság . . . aztán egy egész dominiumot jövedelmezett nekem ez a hazugság, már pedig hány ezer igazság nem jövedelmez manapság egy — dominiumot! — . . . Hazudni, ez olyan dolog . . . ejh! mindig hazudtak és fognak is hazudni az emberek, míg a világ világ lesz. De hát ha már hazudni kell, ha erre kényszerít az élet realismusa, akkor legalább ilyen szokatlan, modern hazugsággal álljon elő az ember, nem holmi avult dajka mesékkal.

— Bérkocsis, kiálta az utca szögletén — a központi indóházhoz! s azzal tova robotott a pályaudvarra.

— Kérek egy jegyet Csáki-Gorbóra.

— Csak Kolozsvárig szolgálhatok. Onnan szárnyvonal visz Gorbó felé.

— Kérek Kolozsvárig — válaszol — s azzal az erdélyi gyorsvonatra felülvén elutazott Arco helyett Csáki-Gorbóra, hol másnap a pesti jogászbálon történt megállapodások szerint jegyet váltott — Gorbó Evelinával.

— **Foglyvadászlat.** A székesfejérvári határ minden részében f. hó 1-én megkezdődött a foglyvadászlat. A foglyok azonban oly fejletlenek s évezhetlenek, hogy kár az ellődözött puskaaporért.

— **Eltűnt néma.** Szauwein Ferencz szolgaházi lakos a napokban ismeretlen helyre távozott s azóta nyoma veszett. Az eltűnt legény 16 éves, arca hosszúnak, beszélni nem tud, a beszédet azonban megérti. Távozásakor szürke csucos kalapot, szürke nadrágot és térdig érő szürke harisnyát viselt.

— **Kanyaró járvány.** Seregélyesen a kanyaró járványszerűleg fellépett s főleg a gyermekek közül szedi áldozatait. A hatóság a járvány továbbterjedésének megállítására a szükséges intézkedéseket megtette.

— **Telten ért suhancok.** A nyék-pettendi legények közt már hosszabb idő óta akadt néhány jeles firma, a kik esténként ocsmányi dalokkal, hangos trágár beszélgetéssel szórakoztatták a közönséget, kilitőket azonban megtudni sohasem sikerült. A napokban azonban Grósz Mór kereskedő zárt udvarára éjjel két alak behatolt, amde a neszre felébredt inasok lármát csaptak s mielőtt tervük sikerült volna, meggyorogtak. A tettesek — mint sikerült kinyomozni — Czinka József és Csákvári János nyék-pettendi suhancok, a kik nem elégedtek meg az ocsmányi nótákkal, nagyobb névre akartak szert tenni. A feljelentés ellenök a szakgabiroi hivatalnál megtétetett.

— **Kifogott hulla.** Pintér István duna-pentelei lakos a napokban egy jól táplált s már feloszlásnak indult férfi hullát fogott ki a Dunából. A személyazonosság megállapítható nem lévén a hullát Duna-Pentelén eltemették.

— **Tűz.** Kápolnás-Nyéken Friedrich Rezső földbirtokos kültekelt mult h. hó 31-én éjjel fél 12 órakor tűz ütött ki s mire kellő erővel az oltáshoz foghattak volna, egy gazdasági épület s több kereszt buza a lángok martaléka lön. A kár mintegy 4000 korona. A károsultak között van Bakos József és Bakos János arató is, a kiket a tűz téli kenyérüktől fosztott meg.

— **Sertésorbáncz.** Moha községben a sertésorbáncz mind rohamosabban pusztít. A szükséges óvintézkedések megtétettek.

— **Villámcsapások.** A hétfői vihar alkalmával beütött a villám a község rétjébe, és ott egy szénakazlat felgyújtott s azt el is hamvasította. A mint tudósítónk értesít, a mult szombaton Szt.-Mihályon Zichy Jenő gróf kastélyán a villámhárítóba ütött be az Isten haragja, a nélkül azonban, hogy egyéb kárt okozott volna.

— **A négyelet gyűjtése.** A folyó évi május hóban a székesfejérvári jótékony négyelet által rendezett gyűjtés alkalmával a szegények segélyezésére kegyes adományokat adtak a következők: (Folytatás.) VII. sz. gyűjtőiv: özv. Say Józsefné 10 kor., dr. Eisenbarth Károlyné, Göbel János Györgyné, Say Istvánné 4—4 kor., Ferstner Józsefné, Gerő Jakabné, Gebert Józsefné, Grósz Bernát, Krausz Miksáné, Kováts Ferenczné, Kelemen Béláné, Liebhart, Lörincze Elek, Marschal Nándorné, Savoye Laura, Szeib Istvánné, Vida Pálné, Weisz Sámuelné, Weisz Károlyné 2—2 kor., Décsy Györgyné, Fekete Ferencz, Horváth Mihály, Langhammer Ferenczné, Lövinger Mór, Meister Adolfné, N. N., Streit Ferenczné, Sárkány Ferenczné, Sleicher Józsefné, Tar Józsefné, Takácsné 1—1 kor., Buza György 80 fill., Braun, Farkas Lajos, Pollák Béláné, Káldorné, 60—60 fill., Schelmitz Ferenczné, 50 fill., Csikász, özv. Erhart Edéné, Fábrián Józsefné, Héjj Ferencz, N. N., N. N., Szabó Ferenczné, Szőke Istvánné 40—40 fill., Csermák Fáni, Eisenbart Irma, N. N., N. N., N. N., 20—20 fill. VIII. számú gyűjtőiv: Kaltenecker Márton, Keszler Árpád, 4—4 kor.; Bogay Andor, Illésné, Némethné, Schlamadinger Antalné, Schlamadinger Józsefné, Szabó Bakos András, Tóth Béláné, Varga Zsigmondné, Véber Károlyné, 2—2 kor.; Gy. O;

